

[Wilhelm.]

stemte kapitalinteresser, for at give mulighed for at lave forskellige afskrivningsmæssige manipulationer, det er et forslag, som sigter efter at gavne kapitalejerne, og det er lige så klart et forslag, hvis omkostninger vil blive betalt af andre skatteydere, og det vil i hovedsagen sige af lønarbejderne.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Glistrup*) (FP):

Med en for deres parti særdeles typisk ærkekonservativ holdning gik ministeren og hr. Ove Hansen ind for, at det da var evigt godt med de tilstande, som vi har, og hvorfor skal vi dog forandre på den 2 års regel, som vi har, den er da så ganske udmærket, når den nu engang er blevet fastsat. Og det kan da også godt være, at det i fortiden har været således, at langt de fleste tilfælde af underskud er blevet opfanget eller i hvert tilfælde ved lidt advokat- eller revisionsteknisk indsats har kunnet opfanges inden for en 2 års periode. Men for det første skal vi meget gerne også indrette lovgivningen sådan, at den er rimelig over for dem, der ikke render på advokat- og revisionskontorer, og for det andet skal vi også tage hensyn til de enkelte, for hvem, f. eks. fordi de har gjort en opfindelse eller noget lignende, hvor der går en lang efterforsknings- og opbyggelsesperiode, der kan gå mange år, før overskudet kommer, at også disse, som hidtil har været promilletilfælde, vederfares retfærdighed. Der er da ingen fornuft i, at vi har dette jerntæppe til at gå ned efter 2 år.

Men med den regering, vi har nu, i hvert tilfælde hvis den bliver siddende valgperioden ud, er der jo virkelig behov for, at vi får mere end en 3 års periode til at kunne overføre underskud over, for vi må simpelt hen se i øjnene, at så er der underskud i 1975, hvor regeringen tiltrådte, og i 1976 og i 1977 og i 1978, hvor regeringen ønsker at blive siddende. Det kan jo ikke blive til andet med den politik, der føres i øjeblikket. Derfor er der i allerhøjeste grad brug for, at vi netop nu ændrer reglen til at blive en 5 års regel, sådan at vi, når vælernes dom er faldet senest den 8. januar 1979, kan få nogle år, hvor man kan udnytte de underskud, der er opstået i den trøstesløse socialdemokratiske erhvervsfjendtlige politiks æra.

Hvad angår problemet om tilbageførsel af

underskud, da var hr. Arne Bjerregaard lidt betænkelig ved, om det eventuelt kunne lade sig gøre. Jo, det kan det, for næsten alle andre lande i verden har haft tilbageførsel i masser af år. Der er ingen problemer ved at gennemføre en tilbageførselsregel.

Og så siger skatteministeren: ja men det kan jo være, at den så ikke kommer virksomhederne selv til gode, for virksomhederne kan jo være gået fallit på det tidspunkt, hvor man kommer og siger, nu vil man gerne have en tilbageførsel. Det kan da godt være, men det er jo netop, for at det i de fleste tilfælde skal komme virksomheden direkte til gode, at vi siger, at man ved forskudsregistreringen lige så vel kan fastsætte en forventet negativ indkomst, som man kan fastsætte en forventet positiv indkomst. Det er i princippet nøjagtig den samme arbejdsproces, som ethvert lidt større skattekontor foretager en halv snes gange hver evige eneste dag, og derfor er der ikke noget særlig epokegørende i den del af vort forslag. Men selv om så virksomhederne skulle være gået fallit, er det her først og fremmest et retfærdighedskrav over for den mand, der er kommet til at betale skat, til trods for at han i virkeligheden ikke har haft noget skatteoverskud, men det er skam også erhvervsøkonomisk fornuftigt, idet uanset til kreditorerne, der ellers meget vel risikerer at gå fallit, når de ikke kan få dækning i boet, fordi det er udhulet af skattevæsenet, kommer ind i billedet.

Jeg må ganske og aldeles afvise, at der skulle være nogen særlige administrationsproblemer ved gennemførelse af denne lov. Den er særdeles enkel og ligetil, så længe vi befinder os i perioden frem til, at ligningen for overskudsåret begynder at tage fat, altså frem til 1. maj efter overskudsåret, og perioden derefter får det offentlige righoldig dækning med de 3.000 kr. for overadministration. Derfor kan således den del af skatteministerens argumentation ikke tillægges nogen vægt.

Derimod er jeg enig med skatteministeren i, at det er en ulempe ved det foreliggende forslag, at man, hvis man har sociale ydelser, der er beregnet på grundlag af den skattepligtige indkomst, eventuelt så skal ligge og rode med, at børn, der måske efterhånden er blevet voksne og for længst er kommet ud at lære i Brønderslev, mens faderen